

Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ

Υμνοι άπάνω σέ ύμνους πλέκονται καθημερινώς στή μητρότητα μέ τήν ύποκρισία πού χαρακτηρίζει τήν κοινωνία, τό κράτος, τή νομοθεσία. «Ή ιερότης τής μητρότητας». «Ή μητέρα τό στήριγμα τής κοινωνίας, τό κέντρο τής δημιουργίας». Φράσεις πού επαναλαμβάνονται μέχρις αήδίας, πού πάντων διαν επιχειρήσει νάντικρύσει κανείς τή γυναίκα και ώς άνθρωπο και όχι μονάχα ώς μέσο διαιωνίσεως τού είδους. Πώς αντιλαμβάνεται όμως αυτή τήν ιερότητα ή νομοθεσία μας και δυστυχώς και πολλές άλλες νομοθεσίες χωρών πού έχουν τήν άξίωση νά λένε πώς είναι πολιτισμένες;

Τό άκόλουθο περιστατικό είναι άρκετό γιά νά χαρακτηρίσει τό βιθμό τού σεβασμού πού είχε ο νομοθέτης στήν Ελλάδα και εξακολουθεί νά έχει ή Έλληνική Δημοκρατία στή «μητέρα». Ή ιστορία είναι εκ τού φυσικού, άλλως τε είναι τόσο συνηθισμένη πού δε θά ξαφνιασει κανέναν από κείνους πού έχουν σχέση μέ τή νομοθεσία μας. Μπορεί νά ξαφνιασει μερικές από τις μακάριες εκείνες υπήρξεις πού βρίσκουν πώς τά πάντα είναι λιμπρά ρυθμισμένα άφου δέν έτυχε αυτές νά ένοχληθούν.

Αυτή λοιπόν είναι ή ιστορία

Ένας από τούς πού διακεκριμένους στρατιωτικούς γιατρούς μας πέθανε πού δύο μηνών άρήνοιας χήρα τή γυναίκα του και ορφανή τή μοναχοκόρη του. Ή χήρα, γυναίκα έξαιρετικά Ικανή, είχε κατορθώσει στό διάστημα τών δέκα χρόνων πού ο άντρας της βρισκόταν στό μέτωπο, νά αύξήσει σημαντικά τήν οικονομειακή περιουσία, σέ τρόπο πού μπορούσε τώρα νά Ικανοποιήσει τό μεγάλο πόθο τής κόρης της νά

εξακολυθίσει τις σπουδές της στό έξωτερικό. Ή Ικανότατη όμως και έξαιρετικά φιλόστοργη αυτή μητέρα πού μή έχοντας πιά κανέναν άλλο στόν κόσμο από τήν κόρη της έθεσε μοναδικό σκοπό τής ζωής της νά τήν μορφώσει καλά και νά τής προετοιμάσει μιá ζωή άνετη και ώφραία, βρήθηκε άναγκασμένη από τό νόμο νά ύποβληθή στόν έλεγχο και νά δεχτή τις άποφάσεις ένός οικονομειακού συμβουλίου από μακρυνούς συγγενείς πού ορίστηκε γιά νά προστατεύσει τά παρουσιακά συμφέροντα τής άνηλικού ορφανής. Και διαν συγκεντρώθηκαν οι διάφοροι αυτοί μακρυνοί θεϊοί και τούτοι έξιδελφοί γιά νά συζητήσουν πώς θά έπρεπε νά γίνει ή διαχείριση τής περιουσίας τής κόρης, ο κ. Ειρηνοδίκης παρακάλεσε τή μητέρα νά έξέλθει τού δωματίου γιά νά συζητήσει μόνο του τό οικονομειακό συμβούλιο !! Τή μητέρα πού είχε δημιουργήσει αυτή τήν περιουσία μέ τήν Ικανότητα, τήν οικονομία και τήν άφοσίωσή της στήν οίκογένειά της τήν έβαζαν στό κηδεμονία οι τούτοι έξάδελφοι!!

Αυτή είναι ή τροπιά της αντίληψη τής ελληνικής νομοθεσίας γιά τή γυναίκα, αυτός είναι ο σεβασμός της πός τή μητέρα.

«Ναι αλλά...» θ' άπαντήσουν εκείνοι πού έχουν αιώνιες αντιρρήσεις γιά τή δικαιοσύνη πού οφείλεται στή γυναίκα, «έτυχε νά είναι ή μητέρα αυτή άξια και άφοσιωμένη και γι αυτό ο νόμος φαίνεται τόσο άδικος άπέναντί της. Άν όμως ήταν, όπως οι περισσότερες γυναίκες, επιπόλαιη, άνόητη, σπάταλη, άν κοίταζε πώς νά ξαναπαρθενητή μιá ώρα γρηγορώτερα και νά σπετεριστή τήν περιουσία τού παιδιού της, τι θά γινόταν αυτό τό παιδί;»

Και άπαντοῦμε :

«Τί συμβαίνει όταν πεθαίνει ἡ μητέρα και ὁ άντρας βοεθῆ μόνος με τὴν κηδεμονίαν τῶν παιδιῶν του και τὴ διαχείρηση τῆς περιουσίας των ; Ποιὸ οίκογενειακὸ συμβούλιο θὰ τὰ ἐξασφαλίσει ἂν ὁ πατέρας ἦταν, ὅπως οἱ περισσότεροι άντρες—cās ανταποδίδωμεν τὴ φιλοφρόνηση — γλεντζές και χαρτοπαίχτης ; Ἄλλὰ τοῦλάχιστο δὲ μᾶς ξεκουφαίνουν καθημερινῶς οἱ διδύραμβοι γιὰ τὴν «ἰερότητα τῆς πατρότητος» και τὴν «πατρικὴ στοργή» και ἔτσι δὲ μᾶς ξαφνιαζοῦν πιά τὰ ρημαγμένα σπίτια, και τὰ ἐγκαταλειμένα παιδιά.

Ἄλλὰ δὲ θὰ ἦταν τότε φυσικώτερο γὰ κοιτάξει ὁ νόμος νὰ προλαβαίνει ἕνα κακὸ συνηθισμένο και νὰ θέτει ὑπὸ κηδεμονίαν τοὺς πατέρες, παραβλέποντας τὴν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τῶν κακῶν μητέρων ; Ἡ τοῦλάχιστο νὰ μειρᾷ και τοὺς δύο γονεῖς με τὸ ἴδιο μέτρο ;

Δυστυχῶς ὅμως ἡ περιουσία ἡ οίκογενειακὴ, ὅλη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προίκα τῆς γυναίκας, ἀδιάφορο ἂν ἔγινε ἀπὸ τοὺς κόπους και τίς φροντίδες τῆς γυναίκας ἢ τὴ συνεργασίαν και τῶν δυὸ συζύγων, ἀνήκει δικαιωματικὰ στὸν άντρα, πὸν τὴ διαχειρίζεται ὅπως θέλει, τὴ σπαταλᾷ ὅπως θέλει, κι ἀφίνει ἕνα πρῶτῃ ἀτιμωρητὴ τὰ παιδιά του στὸ δρόμο.

Πότε θὰ λείπει πιά τὸ αἶσχος αὐτὸ τῆς ἀδικίας πρὸς τὴ γυναίκα και τοῦ φθισοσαϊκοῦ δῆθεν σεβασμοῦ πρὸς τὴ μητροτητα, πὸν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τὴ θεοποιεῖ, ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς στερεῖ τὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα νὰ φροντίζει ἢ ἴδια γιὰ τὰ παιδιά της με τὴ σοφία τῆς στοργῆς πὸν τῆς χάρισε ἢ ἴδια ἢ φύση ;

Δύ. θ.